

Mesajul nostru profetic

Textul de memorat: „Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»” (Apocalipsa 14:6,7)

Mesajul despre judecată din Daniel 7 și 8 este legat în mod direct de scena mării lupte descrise în Apocalipsa 12-14. Aici se găsesc mesajele celor trei îngeri, în care sunt abordate tema creării lumii, a judecății și a Evangheliei (Apocalipsa 14:6-12). Ele formează împreună apelul final al lui Dumnezeu în vederea pregătirii noastre urgente pentru revenirea Domnului Isus.

Solia primului înger poartă pe bună dreptate numele de „Evanghelie veșnică”, întrucât este adevărul predicat de apostoli, care îi îndemnavă pe oameni să se întoarcă „de la aceste lucruri deșarte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul și marea și tot ce este în ele” (Faptele 14:15; compară cu Faptele 4:24). Ceea ce îi dă o importanță deosebită acestui mesaj este faptul că acesta este singurul loc din cartea Apocalipsa în care apare cuvântul „Evanghelie”. De aceea, atunci când predicăm despre evenimentele din timpul sfârșitului, trebuie să ne asigurăm că în centrul prezentărilor noastre se află această Evanghelie.

Timpu dezamăgirii

1. Citește Apocalipsa 10. Ce mesaj ne transmite îngerul care are în mână o cărticică deschisă? Ce înseamnă „trebuie să procești din nou”?

Descrierea acestui înger se aseamănă cu cea a Domnului Hristos din Apocalipsa 1:13-16 și cu cea a omului „îmbrăcat în haine de in” din ultima viziune primită de Daniel (Daniel 10:5,6; 12:5-7), sugerând că este vorba despre aceeași persoană. În Daniel 12:6,7, El întărește profeția despre cele trei vremuri și jumătate (1 260 ani), jurând pe Cel ce trăiește veșnic. Este reluată astfel profeția din Daniel 7:25 și se arată încă o dată că poporul lui Dumnezeu va trece printr-o perioadă de persecuții „cum n-au mai fost”.

Cartea lui Daniel trebuia să rămână pecetluită până la vremea sfârșitului, când avea să fie deschisă și mulți aveau să obțină cunoștințe din ea (Daniel 12:4-9). Astfel, la încheierea celor 1 260 zile, a sosit timpul ca ea să fie deschisă și cercetată – fapt reprezentat prin cărticica deschisă din mâna îngerului din Apocalipsa 10. De atunci înainte, profețiile lui Daniel aveau să fie înțelese mai bine, dar experiența aceasta nu avea să fie tocmai plăcută. Ioan a mâncat cartea, așa cum i s-a poruncit, și, cu toate că în gură a fost dulce, în stomac a fost amară. Ioan îi reprezintă aici pe cei care au studiat și asimilat cartea lui Daniel. Noi credem că această profeție s-a împlinit prin mișcarea millerită, apărută în prima parte a secolului al XIX-lea, când a existat un interes foarte mare pentru evenimentele din timpul sfârșitului. Ea descrie în același timp dezamăgirea amarnică a milleriților, care, deși au înțeles că perioadele profetice din Daniel se refereau la vremea lor, au considerat inițial că sfârșitul perioadei de 2 300 de seri și dimineți avea să fie marcat de revenirea lui Hristos, și nu de începutul judecății descrise în viziunea din Daniel 7.

Imediat după amărăciunea dezamăgirii, lui Ioan i se spune că va trebui să procească din nou „cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați” (Apocalipsa 10:11). Profeția aceasta se împlinește prin lucrarea adventiștilor de ziua a șaptea care predică „Evanghelia veșnică” în toată lumea.

Dezamăgirea nu le este străină creștinilor, mai ales atunci când interpretează greșit semnificația evenimentelor. Ucenicii au cunoscut dezamăgirea după moartea Învățătorului lor, iar milleriții, în 1844.

Cum putem depăși dezamăgirile fără să ne pierdem credința? Ce făgăduințe te întăresc când treci prin dezamăgiri personale?

Temeți-vă de Dumnezeu!

2. Primul înger ne îndeamnă să ne temem de Dumnezeu. Ce înseamnă această temere de Dumnezeu? Psalmii 34:7-22.

Teama poate fi de două tipuri. Există mai întâi o teamă ale cărei forme de manifestare sunt reverența și respectul. Primul înger vrea să ne atragă atenția tocmai asupra acestui tip de teamă. Cei care se tem de Domnul cred în El cu adevărat (Apocalipsa 11:18). A ne fi teamă de El înseamnă a-I da slavă (Apocalipsa 14:7), a-L lăuda (Apocalipsa 19:5), a-L asculta (Apocalipsa 14:12) și a-I slăvi Numele (Apocalipsa 15:4). A ne fi teamă de El înseamnă în același timp a-L recunoaște ca Judecător și Creator și a ne închina Lui din acest motiv.

În al doilea rând, există o teamă de Dumnezeu în sensul fricii că, mai devreme sau mai târziu, El ne va judeca. Cei necredincioși sunt îngroziți când aud de judecată. Din acest motiv mai spunem că soliile celor trei îngeri constituie ultima avertizare dată lumii de Dumnezeu. Cuvântul „avertizare” transmite în mod automat ideea că persoana prevenită va suferi anumite consecințe dacă nu va ține seama de înștiințarea dată și, dacă citim cu ce se vor confrunta cei pierduți, înțelegem că motivele de frică sunt întemeiate.

Totuși îndurarea lui Dumnezeu se află încă la dispoziția tuturor. Dorința Sa dintotdeauna a fost ca oamenii pierduți să se pocăiască, iar teama de El îi poate stimula să înceapă să-L caute (vezi Apocalipsa 11:13). Este adevărat că relația cu Dumnezeu trebuie să se bazeze pe dragoste pentru a fi mântuitoare, dar uneori oamenii au nevoie, într-o anumită măsură, și de frică pentru a deschide ochii. Iar dacă este nevoie de o avertizare pentru a le atrage atenția, atunci de ce să nu fie avertizați?

Noi știm că Dumnezeu este dragoste și că nimic nu descoperă dragostea Sa mai bine decât crucea. Mai știm și că El iubește omenirea și că este profund îndurerat de starea în care a adus-o păcatul. El nu va putea să rămână pasiv la toate acestea și nu va permite ca răul să rămână nepedepsit. „Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:31). Cum putem menține echilibrul între a înțelege dragostea Sa față de noi și a înțelege mânia Sa față de păcatul care ne-a făcut atâta rău?

Mânia neamurilor

3. Citește Apocalipsa 14:7. La ce judecată se referă acest verset?

Judecata anunțată aici începe înainte de evenimentul descris în Apocalipsa 14:14-20, adică înainte de revenirea lui Hristos, înțelegem, așadar, că este vorba despre judecata preadventă din Daniel 7. Începutul ei (indicat în Daniel 8:14 ca fiind anul 1844) coincide cu proclamarea soliilor celor trei îngeri care îi cheamă pe oameni să I se închine lui Dumnezeu și nu fiarei și icoanei ei. Această „icoană” a venit la existență numai după încheierea celor 42 de luni profetice sau a celor 1 260 de zile profetice (ambele echivalează cu 1 260 de ani), perioadă care s-a încheiat în anul 1798 (Apocalipsa 13:3-5,12-14). În timpul în care este transmis apelul final din Apocalipsa 14:6-12, ușa milei este încă deschisă și oamenii mai au încă posibilitatea de a ieși din Babilon și de a se închina Dumnezeului adevărat.

4. În ce constă judecata finală a lui Dumnezeu? Apocalipsa 11:17,18.

În fața mâniei națiunilor, Dumnezeu Își descoperă puterea. Apocalipsa 13 descrie mânia lor stârnită de mânia lui Satana (Apocalipsa 12:17). Din punctul de vedere al credincioșilor persecutați, care se roagă neconținut ca judecata să vină mai curând (Apocalipsa 6:10), judecata a întârziat deja prea mult. Dar ea începe la timpul profetizat, iar ziua escatologică a Ispășirii se desfășoară așa cum a stabilit Dumnezeu.

În Apocalipsa 11:17,18, avem o scurtă descriere a judecății. Ea începe în cer și continuă pe pământ, iar consecința ei este distrugerea puterilor răului care au corupt omenirea (Apocalipsa 19:2). Mânia lui Dumnezeu vine din sanctuarul ceresc și se revarsă peste lume sub forma celor șapte plăgi (Apocalipsa 15-18).

La a doua venire, Dumnezeu îi va răsplăti pe cei credincioși (Apocalipsa 22:12) și apoi îi va judeca pe cei morți și va eradica răul (Apocalips 20:11-15). În final, caracterul Său va fi din nou înălțat înaintea universului martor. Toți vor înțelege că El este drept și corect în tot ce face.

Ceea ce trebuie să facem noi deocamdată este să ne alipim de El cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea și să avem încredere că toate aceste evenimente vor avea loc la timpul stabilit de El.

Închinați-vă Creatorului!

Tema centrală a cărții Apocalipsa este închinarea. În vreme ce balaurul, fiara ieșită din mare și fiara ieșită din pământ își unesc forțele pentru a determina întreaga lume să li se închine (Apocalipsa 13:4,8,12,15; 14:9,11), Dumnezeu îi cheamă pe oameni să I se închine Creatorului (Apocalipsa 14:7). Cei care nu se închină „icoanei fiarei” riscă să-și piardă viața aceasta trecătoare (Apocalipsa 13:15; Daniel 3), iar cei care i se închină, pierd viața veșnică (Apocalipsa 14:9-11). Tu ce alegi?

5. Ce ni se spune în Apocalipsa 14:12 despre rolul pe care îi vor avea poruncile lui Dumnezeu în conflictul final?

Relația dintre închinare și poruncile lui Dumnezeu este foarte strânsă. Apocalipsa 13 și 14 abundă în aluzii la Cele Zece Porunci: „icoană” (cap. 13:14,15; 14:9,11), idolatrie (cap. 13:4,8,12,15; 14:9,11), blasfemie (cap. 13:1,5,6), Sabat (cap. 14:7), crimă (cap. 13:10,15) și adulter (cap. 14:4,8). În final, „bătălia se va da între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor”. – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 188

De la apariția teoriei evoluționiste, a devenit deosebit de important pentru noi să susținem credința în faptul că lumea noastră a fost creată în șase zile. Învățătura aceasta stă la baza închinării aduse Creatorului. Adepții evoluționismului, chiar și cei care declară a crede în Biblie, deposează adventismul de ziua a șaptea de tot ce îl reprezintă. Dacă lumea nu a fost creată în șase zile, atunci credința în „Evanghelia veșnică” și în Sabat este grav compromisă, chiar negată.

Declarația că Dumnezeu „a făcut cerul, pământul [și] marea” trimite la porunca referitoare la Sabat (Exodul 20:11), tema conflictului legat de poruncile lui Dumnezeu. Ziua stabilită pentru închinare este potrivită ca test al loialității, deoarece nu poate fi dedusă pe baza unui raționament logic. Noi o respectăm doar pentru că așa a poruncit Dumnezeu. De asemenea, creațiunea merge mână în mână cu judecata. Expresia „izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) face aluzie la potop (Geneza 7:11) și arată că Dumnezeu va judeca lumea cu dreptate (2 Petru 3:5-7).

Toate convingerile noastre ca adventiști de ziua a șaptea își pierd sensul fără Domnul nostru, Creatorul. În Biblie, nu există un semn mai clar decât Sabatul pentru calitatea lui Dumnezeu de Creator. În ce măsură iei Sabatul în serios? Cum te poate ajuta Sabatul să ai o experiență mai profundă cu Domnul?

Răbdarea sfinților

6. Care sunt soliiile următorilor doi îngeri din Apocalipsa 14? vers. 8-12.

Aceste solii sunt o avertizare pentru toți cei care nu iau seama la solia primului înger. Dacă vor continua să meargă pe calea lor cea rea, acești oameni vor avea parte de cele șapte plăgi – „vinul mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:10), care va fi turnat peste cei ce rămân în Babilon.

În Biblie, Babilonul este simbolul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu (Geneza 11:1-9; Ieremia 50,51). El se așează în locul lui Dumnezeu și este dușmanul poporului sfinților. În Noul Testament, Babilonul a devenit un nume de cod pentru Roma (1 Petru 5:13), iar în Apocalipsa este înfățișat ca fiind o putere politico-religioasă care I se opune lui Dumnezeu și poporului Său și încearcă să stăpânească lumea. Apocalipsa 13:15-17 descrie „criza babiloniană” când cele trei puteri își unesc forțele pentru a persecuta rămășița sfinților. Babilonul este astfel simbolul alianței care se va încheia în timpul sfârșitului între bisericile apostate și puterile politice corupte ale lumii.

Cei credincioși lui Dumnezeu care sunt în Babilon sunt chemați să iasă de acolo și să se alătore rămășiței credincioase și vizibile (Apocalipsa 18:4,5). În Babilon mai există încă oameni sinceri, care au nevoie să audă mesajul adventiștilor de ziua a șaptea!

Apocalipsa 14:12 descrie foarte interesant rămășița credincioasă. „Răbdarea sfinților” nu se referă în primul rând la rezistența în fața acțiunilor ostile, ci, mai degrabă, la așteptarea cu statornicie a revenirii Domnului Hristos. Ei nu numai că păzesc poruncile, ci le și vestesc în toată lumea. Iar expresia „credința lui Isus” se poate referi la credința sfinților în Isus, dar și la credințioșia lui Isus, care îi susține pe sfinți prin toate aceste greutăți. În finalul mesajului îngerului al treilea, privirea noastră este îndreptată spre Domnul Hristos. Prin meritele și prin credințioșia Sa, urmașii Săi sunt în stare să aștepte cu răbdare și să păzească poruncile Sale. „Câțiva mi-au scris, întrebând dacă solia îndreptării prin credință este solia îngerului al treilea, iar eu am răspuns: «Este, într-adevăr, solia îngerului al treilea.»” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 372

Deși poruncile lui Dumnezeu ocupă un loc central în cadrul crizei finale, Ellen G. White afirmă că îndreptățirea prin credință este, „într-adevăr”, solia îngerului al treilea. Cum ne ajută această afirmație să înțelegem că, dacă vrem să fim mântuiți, trebuie să ne bizuim numai pe Domnul Isus și pe meritele Sale și că tocmai această mare speranță ne va ajuta să trecem cu bine prin criza finală?

Studiu suplimentar

Pentru concepția lui Ellen G. White despre cele trei solii îngerești, citește din cartea *Tragedia veacurilor*, pentru prima solie îngerească, capitolele 17, 18, 19 și 20, pentru a doua solie îngerească – capitolele 22, 23 și 24, iar pentru a treia – capitolele 25 și 26.

„Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei mai remarcabili în ce privește înălțarea lui Hristos în fața lumii. Propovăduirea soliei îngerului al treilea cere să fie prezentat adevărul despre Sabat. Acest adevăr trebuie să fie predicat alături de celelalte aflate în solie, dar marele centru de atracție, Isus Hristos, să nu fie lăsat pe dinafară. Crucea este locul unde bunătatea și credințioșia se întâlnesc, unde dreptatea și pacea se sărută. Păcătosul trebuie să fie determinat să privească la Golgota și să se încreadă în meritele Mântuitorului cu credința simplă a unui copil, acceptând neprihănirea Sa și încrezându-se în mila Sa.” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 156, 157

Întrebări pentru discuție

1. În societatea în care trăim și în relațiile cu alții, avem nevoie de avertizări. În majoritatea cazurilor, ele urmăresc binele nostru. Cum putem prezenta avertizările din cele trei solii îngerești în așa fel încât să subliniem speranța minunată pe care ne-o dau?
2. Niciuna dintre convingerile adventiștilor de ziua a șaptea nu mai are sens dacă așezăm la temelie evoluționismul. Ca să parafrazăm un ateu fundamentalist, evoluționismul este ca un „acid” care erodează tot ce atinge. Acest lucru este adevărat îndeosebi în dreptul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14, care au ca temă centrală creațiunea și răscumpărarea, două adevăruri infirmate de evoluționism și de evoluționismul așa-zis „teist”. (Cine s-ar închina unui Dumnezeu care ar crea astfel?) De ce nu trebuie să permitem, ca biserică, pătrunderea falsei științe a evoluționismului în învățăturile noastre?
3. În Biserica Adventistă, soliiile celor trei îngeri din Apocalipsa 14 sunt considerate un semn distinctiv, deoarece ele conțin mesajul divin final pe care suntem chemați să îl proclamăm. Mulți membri ai bisericii cunosc această învățătură dar mai sunt totuși unii care au nelămuriri. Ce explicații i-ai oferi unui astfel de membru, despre semnificația ultimului apel adresat lumii de Dumnezeu și despre conținutul lui?
4. „O perspectivă sănătoasă asupra vieții presupune să ai o doză sănătoasă de frică.” Este adevărat și în ceea ce privește viața creștină?